

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

navrhovatele: **M. I. K.**, narozený X.
bytem X
zastoupený Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem
se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 1922/3

proti

odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**
se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 375/4

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. 9. 2021
č.j. MZDR 20599/2020-116/MIN/KAN a č.j. MZDR 20599/2020-117/MIN/KAN

takto:

- I. Soud nepřipouští změny návrhu, kterých se navrhovatel domáhal v podáních doručených Městskému soudu v Praze dne 20. 9. 2021, 27. 9. 2021, 1. 10. 2021, 11. 10. 2021, 17. 10. 2021 a 24. 10. 2021.
- II. Soud připouští změnu návrhu provedenou podáním navrhovatele ze dne 31. 10. 2021.
- III. Návrh se odmítá.
- IV. Navrhovateli se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce navrhovatele advokáta Mgr. Davida Zahumenského.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se návrhem podaným u Městského soudu v Praze domáhal zrušení Ochranných opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 4. 2021, č.j. MZDR 20599/2020-116/MIN/KAN (dále jen „Opatření o cestování“) a č.j. MZDR 20599/2020-117/MIN/KAN (dále jen „Seznam zemí“)(společně také jako „Ochranná opatření“), přičemž konkrétně napadal čl. I bod 6, 15 a 16 a čl. II bod 2 Opatření o cestování a zařazení Ukrajiny do „tmavě červené“ kategorie v Seznamu zemí.
2. V návrhu uvedl, že jeho manželka se narodila na Ukrajině a jeho rodinu jezdí často navštěvovat rodina a přátelé z Ukrajiny, zejména rodiče a sestra jeho manželky. Tvrdil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rodiče manželky byli k rodině navrhovatele zvyklí každé léto na tři týdny přijíždět, což je důležité pro výchovu a rozvoj dětí žalobce. Rozporoval definici „třetí země“ a nesouhlasil s tím, že návštěva dospělých dětí (manželky navrhovatele – pozn. soudu) nebo vnučat je cestou zbytnou. Konstatoval, že se jedná o neodůvodnitelný zákaz, když neexistuje důvod, proč by měli být při negativním PCR testu a stejných podmínkách, jaké mají např. sezónní pracovníci, tito lidé rizikovější z hlediska přenosu nemoci COVID-19. Dále rozporoval také systematiku zařazování jednotlivých zemí do kategorií na cestovatelském „semaforu“ a konstatoval, že neexistuje důvod, proč by obyvatelé tzv. „třetích zemí“ měli být omezováni více než obyvatelé ze zemí v rámci EU, které jsou srovnatelně zasaženy nemocí COVID-19. Do uvedené kategorie spadají také přátelé navrhovatele a jeho manželky z Ukrajiny.

3. Předtím, než soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení návrhu, musel nejdříve posoudit, zda jsou v dané věci splněny podmínky řízení, respektive zda je podaný návrh přípustný.
4. Podle § 101a odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) platí, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.
5. Podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
6. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.
7. Podáními ze dne 20. 9. 2021, 27. 9. 2021, 1. 10. 2021 a 11. 10. 2021, 17. 10. 2021, 24. 10. 2021 a 31. 10. 2021 navrhovatel soudu navrhl, aby připustil změnu návrhu na zrušení částí Ochranných opatření. Změnami návrhu reagoval na skutečnost, že předcházející ochranné opatření bylo vždy následně vydaným ochranným opatřením zrušeno. Posledním podáním navrhovatel soudu navrhl, aby po připuštění změny návrhu rozhodl, že ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 10. 2021, č.j. MZDR 20599/2020-126/MIN/KAN a ze dne 29. 10. 2021, č.j. MZDR 20599/2020-127/MIN/KAN se ve shora vymezených bodech zrušují.
8. Prvním výrokem tohoto usnesení soud nepřipustil změny návrhu, které navrhovatel uplatnil v podáních předcházejících poslednímu podání ze dne 31. 10. 2021, neboť opatření obecné povahy označená v těchto podáních již byla nahrazena novým ochranným opatřením, ke dni vydání rozhodnutí soudu neexistují, a tudíž nemohou být předmětem soudního přezkumu.
9. Změnu návrhu provedenou podáním navrhovatele ze dne 31. 10. 2021 soud podle § 95 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s § 64 s.ř.s. druhým výrokem tohoto usnesení připustil, a to s ohledem na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č.j. 6 As 88/2020 – 44, podle kterých by nepřipuštění změny návrhu za této situace představovalo porušení práva na spravedlivý proces a práva na účinnou soudní ochranu práv navrhovatele ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
10. Následně se soud zabýval tím, zda jsou napadená ochranná opatření odpůrce vůbec soudně přezkoumatelná, přičemž dospěl k závěru, že u Seznamu zemí tomu tak není. Návrh

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

na zrušení opatření obecné povahy je dle shora citovaného § 101a odst. 1 s.ř.s. oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen. Seznam zemí je ve vztahu k Opatření o cestování opatřením podkladovým, které pouze určuje okruh zemí, kterých se týkají povinnosti, jež adresátům ukládá „hlavní“ Opatření o cestování. Samotný Seznam zemí tedy nemohl do práv navrhovatele jakkoliv zasáhnout. Vzhledem k této skutečnosti je namíste návrh v části, v níž se navrhovatel domáhá zrušení Seznamu zemí, odmítnout, a to pro nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. (srov. dále také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021, č.j. 3 A 91/2021 – 149).

11. Soud se proto dále zabýval již toliko Opatřením o cestování, a ve vztahu k němu nejprve řešil otázku, zda je navrhovatel nadán aktivní procesní legitimací. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2021, č.j. 1 Ao 1/2009 – 120, č. 1910/2009 Sb. NSS: *„[a]ktivní procesní legitimace představuje podmínku řízení, kterou musí obecně navrhovatel splňovat, aby byl oprávněn podat k soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy. K jejímu splnění je zapotřebí, aby návrh obsahoval myslitelná a logicky konsekventní tvrzení o tom, že jemu náležející subjektivní práva byla napadeným opatřením obecné povahy dotčena. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení.“* V usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č.j. 1 Aos 2/2013 – 116, č. 2943/2014 Sb. NSS pak Nejvyšší správní soud upřesnil, že *„[a]ktivní procesní legitimaci jako podmínku řízení o návrhu nelze směřovat s aktivní věcnou legitimací, tedy s otázkou důvodnosti návrhu. Ta se zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování podmínek řízení.“*
12. Dle návrhových tvrzení měla být subjektivní práva navrhovatele Opatřením o cestování dotčena ze dvou důvodů, a to a) *poškozením psychického a sociálního vývoje dětí navrhovatele z důvodu zabránění možnosti jejich styku s prarodiči, a za b) omezením možnosti přátel navrhovatele a jeho manželky přicestovat do České republiky.*
13. K posouzení tvrzeného dotčení na právech pod písm. a) soud předně konstatuje, že právo na styk rodiče s dítětem je právem ústavně chráněným, které je zakotveno v čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že *„Péče o děti a jejich výchova je právem rodičů; děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona“*. Navrhovatel však ani netvrdil, že by do tohoto jeho práva bylo Opatřením o cestování jakkoliv zasaženo, proto se jím soud nebude dále zabývat.
14. Soud žádným způsobem nezpochybňuje důležitost styku dítěte s jeho prarodiči, ani existenci práva na tento styk, je však nutno podotknout, že toto právo není na rozdíl od práva rodičů na styk s dítětem právem nepodmíněným a ústavně chráněným. Právo prarodičů na styk s vnoučaty je zakotveno v § 927 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), který stanoví, že *„Právo stýkat se s dítětem mají osoby příbuzné s dítětem, ať blízce či vzdáleně, jakož i osoby dítěti společensky blízké, pokud k nim dítě má citový vztah, který není jen přechodný, a pokud je zřejmé, že by nedostatek styku s těmito osobami pro dítě znamenal újmu. Také dítě má právo se stýkat s těmito osobami, pokud tyto osoby se stykem souhlasí“*.
15. Z podaného návrhu je však zcela zřejmé, že se navrhovatel snažil založit svou aktivní procesní legitimaci na tvrzení, že bylo zasaženo do *jeho veřejných subjektivních práv*, nicméně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

tvrzený zásah spatřoval v zásahu do práv jiných osob, konkrétně jeho dětí a jejich prarodičů, a dále jeho manželky a jejich rodičů. Z výše uvedeného je zřejmé, že právní řád nezná právo rodičů na styk jejich dětí s prarodiči, ale toliko právo prarodičů na styk s dítětem a vice versa a právo rodičů na styk s dítětem a vice versa. Není myslitelné ani logicky konsekventní, aby bylo Opatřením o cestování zasaženo do navrhovatelem tvrzeného subjektivního veřejného práva, neboť navrhovateli takové právo vůbec nesvědčí. Takové právo svědčí toliko dětem navrhovatele a jejich prarodičům, případně ve vztahu k nim také manželce navrhovatele, nikoliv však navrhovateli samotnému.

16. Ke stejnému závěru o neexistenci aktivní procesní legitimace navrhovatele došel soud také ve vztahu k tvrzení o zásahu do veřejného subjektivního práva na to, aby jej navštěvovali jeho přátelé. Navrhovatel má nepochybně právo na soukromý a rodinný život, součástí tohoto práva však podle soudu není právo na to, aby jeho přátelé ze zahraničí překračovali státní hranice České republiky. Jinými slovy, navrhovatel má samozřejmě právo na to se se svými přáteli setkávat, případně za nimi odcestovat, to však neznamena, že do tohoto jeho práva může jakkoli zasáhnout Opatření o cestování, které v tomto směru navrhovateli žádné povinnosti neukládá, a nezasahuje tak do žádného z jeho práv, neboť upravuje toliko pravidla pro vstup, příp. návrat do České republiky. Navrhovatel však nespatořoval zásah do svých subjektivních veřejných práv v tom, že by snad bylo omezeno jeho právo navštívit přátele na Ukrajině, ale v tom, že jeho přátele nemohou, resp. mohou jen s výraznými omezeními přicestovat do České republiky. Opatření o cestování však v tomto směru zasahuje pouze do práv osob, které do České republiky přijíždějí, nikoliv do práv těch osob, za nimiž tyto osoby přijíždějí. Ani v této argumentaci navrhovatele tak nelze spatřovat myslitelné a logicky konsekventní tvrzení o zásahu do jeho veřejných subjektivních práv.
17. Z výše uvedených důvodů nebylo možno dospět k jinému závěru, než že ve vztahu k Opatření o cestování není navrhovatel aktivně procesně legitimován k podání návrhu na zrušení jeho částí, z čehož plyne, že ve vztahu k tomuto napadenému opatření byl návrh podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Soudu tak nezbylo, než návrh třetím výrokem tohoto
usnesení
v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) a d) s.ř.s. odmítnout.
18. Čtvrtý výrok tohoto usnesení o vrácení zaplaceného soudního poplatku je odůvodněn ustanovením § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož platí, že byl-li návrh na zahájení řízení odmítnut před prvním jednáním, soud vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek.
19. Pátý výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti výrokům I. a II. tohoto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. b) s.ř.s.].

Proti výrokům III., IV. a V. tohoto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 4. listopadu 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu